

/Пакъ спира погледъ о Калина./

Слѣдъ ежсо мълчание.

Азъ пакъ те моля Калино! Тогазъ си послушала създцето си - изгуби свидни младини; сега ако послунашъ пакъ него - ще убиешъ и сетни остажали дни!

Калина. /Не вдига глава, само милва дѣтето и едва хълца отъ мжка./

Косъо. Ако не искашъ думата ти да чуя - азъ пакъ въ балкана ще ида и веки свѣтъ нѣма да видя.

Калина. /Едва издига глава сломена. /Безъ дѣтето си при тебе не идвамъ!

Косъо. /Като гръмнатъ, застава срѣдъ кжци, гледа дълго Калина и като въздъхва, сѣкашъ раненъ въ гърди, като прѣбитъ излиза изъ кжци./

XII.

Дълго мълчание.

Калина. /Волно се разплаква./

Гайчо. /Милвойки майка си гълчи. /Лошъ човѣкъ! Лошъ!....

Внъ се чува хлопотаръ на стадо и много стъпки на овце.

Гайчо. Овцетъ си отиватъ, мамо!

Калина. /Прѣгръща още по-силно дѣтето си и заплаква безнадежно./
Въ двора се чува блѣне на овце; чува се, че прѣскачатъ прѣ прага.

Гласа на Кося: - Шкю!... Шкю-в-в, поразила ви чумата! Шкю!... За насъ нѣма мѣсто веки въ село.

Калина погледва дѣтето си, сѣкашъ да се увѣри, че то е въ прѣгрѣдкитѣ ѝ и като го цѣлува по оситѣ - заплаква.

Отъня загасва; здрачъ осѣня камината. И все по-далечъ се чува гласа; шкю-шкю! поразила ви чумата!... а слѣдъ малко гласа на баба Краса: Косъо, Косъо!.....

&

& &